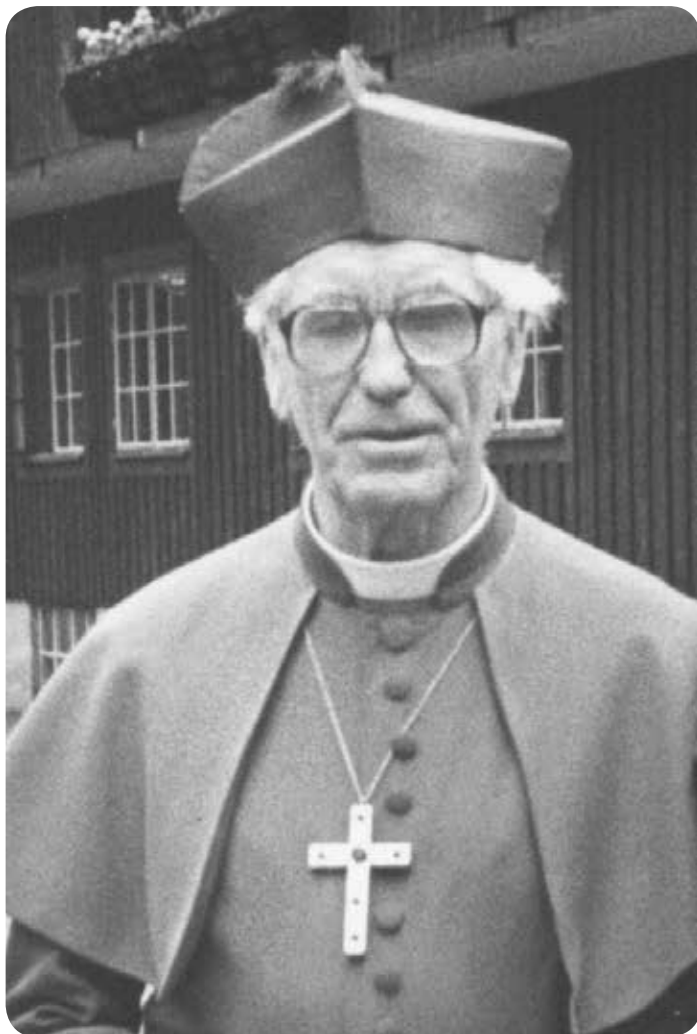

Sanctus

- et magasin, som beskriver liberal katolsk kirke

Nr. 28, 9. årg — februar 2015

liberal katolsk kirke i Danmark

Maria Magdalene Kirke, Nordsjælland

Ansvarshavende præst og menighedsrådsformand:

Birgit Adelsteen Ljungdahl
Hansensvej 10, 1.tv., 3400 Hillerød
Tlf: 6131 9193; mail: birgit@lkk-dk.dk

Præst:

Kenneth Christensen (se nedenfor)

Biskop CW Leadbeaters ora- torium, Roskilde

Ansvarshavende præst:

Kenneth Christensen
Egegårdsparken 5, 4000 Roskilde
Tlf: 2874 1721; mail: kenneth@lkk-dk.dk

Helligåndskirken, København

Ansvarshavende præst:

Uffe Børjesen
Knudsskovvej 73 B, 4760 Vordingborg
Tlf: 50672446; mail: uffeborjesen@gmail.com

Menighedsrådsformand:

Susanna Bang
Galgebakken Neder 10-7, indg. B, 2620 Albertslund
Tlf: 5170 7034; mail: sbang@comxnet.dk

Kasserer og øvrigt menighedsråd:

Simone Andersen
Brumleby 103, 2100 København Ø
Tlf: 8161 9320; mail simone.andersen@comxnet.dk

Rita Frim
Voldparken 9, 2700 Brønshøj
Tlf: 6019 7537

Center Skt. Rafael, Midtjylland

Ansvarshavende præst:

Heinrich Nielsen
Roevej 6, 8643 Ans By
Tlf: 2625 1848; mail: heinrich@lkk-dk.dk

Sankt Maria Kirken, Aalborg

Ansvarshavende diakon:

Karin Joy Wolff
Holmevej 6, 9490 Pandrup
Tlf: 4059 4440; mail: karin@lkk-dk.dk

Sankt Gabriels Kirke, Aarhus

Ansvarshavende diakon (præst fra 14.2.):

Lise Ollendorff
Finsensgade 52, 2. th., 8200 Århus N
Tlf: 6091 7602; mail: lise-ollendorff@mail.dk

Menighedsrådsformand:

Dorte Abildskov
Skjoldborgsvej 3, Selling, 8370 Hadsten
Tlf: 2972 4284; mail: dorteabildskov@gmail.com

Center Skt Knud, Sydsjælland Regionalbiskop for Danmark

Uffe Børjesen (se ovenfor)

Center Skt. Mikael, Fyn

Ansvarshavende præst:

Natascha Høyer
Walkendorffsvej 88, 5700 Svendborg
Tlf: 2238 8244; mail: nathoe@paradis.dk

Foreningen liberal katolsk kirke i Danmark

Bestyrelse:

Kenneth Christensen, formand (se ovenfor)
Birgit Adelsteen Ljungdahl, kasserer (se ovenfor)
Øvrige: Annitta Andersen, Lise Ollendorff

Sanctus:

Sanctus udgives af foreningen liberal katolsk kirke i Danmark.

Bladet udkommer tre gange årligt:
februar, juni og oktober.

Indlæg sendes til ansvarshavende redaktør Simone Andersen, simone.andersen@comxnet.dk senest 15/12 (februar), 15/4 (juni) og 15/8 (oktober)

Artiklerne udtrykker forfatterens holdning.

Kirkens webadresse:

www.lkk-dk.dk -
Her kan tidligere numre af Sanctus læses.

Forside

Biskop Børge Søgaaard

Særlige aktiviteter i liberal katolsk kirke

Alle afholdes i *Lysets Hus*, Posthusmøgen 11C, Århus

Præsteordination

Diakon Lise Ollendorff ordineres til præst af biskop Uffe Børjesen

lørdag den 14. februar kl. 11.15

efter messen er der sammenkomst med frokost.

Præst Lise Ollendorff holder sin første tjeneste

søndag den 15. februar kl. 11.15

*Du indkaldes til generalforsamling i
foreningen liberal katolsk kirke
palmesøndag d. 29. marts 2015 kl. 13.30, efter messen
Dagsorden iflg. vedtægterne
Kenneth Christensen*

Program for påskens tjenester – 2. - 5. april 2015

Skærtorsdag, kl. 11:15: Mariaandagt, højmesse med konsekration af de hellige olier, gravprocession

Langfredag, kl. 15:00: Visdomsmeditation, helbredelsestjeneste, korsets hyldning

Påskelørdag, kl. 20.30: Visdomsmeditation, ildens velsignelse, påskelysets tænding, opstandelsesprocession, midnatsmesse (m. evt. dåb)

Påskesøndag, kl. 11:15: Mariaandagt, påskehøjmesse

Meditation ved havet

Af Otto Viking — oversat af Susanna Bang

Det svenske tidskrift Graal udgav i 1976 "Kristendomen – Västerens Yoga", svenske oversættelser af nogle af Biskop Otto Vikings skrifter.

Her følger en oversættelse tilbage til dansk af et af disse.

Da jeg for mange år siden første gang i mine meditationer kom til den grænselinje, der skiller livets verden fra formens verden for at søge om indtræden i dets riger, blev jeg pludselig tvunget til at standse op nær grænsen. Mine fødder kunne ikke flytte sig.

Foran mig bredte livets ocean sig, men det skjulte sit ansigt bag et uigennemtrængeligt slør af tåge, der for mit indre fremkaldte et syn, som havde været velkendt i mange år.

Jeg så, hvordan jeg ofte i de tidlige morgener havde stået ved stranden ved solopgang – ved det hav, i hvis nærhed jeg bor – og set ud over dets store overflade, hvilende i sin uendelighed og sin skønhed. Set hvordan havet ligesom steg op i luften i tynde skyer af tåger, der dansede hen over overfladen som lette sylfider i ren livsglæde, løftede sig

ind over strandene helt ind i skoven og over engene, dansende i den opstigende sols stråler, der klædte dem i den skønhed, som skjultes i dens lys.

De spredte sig mere og mere, rørte ved alt og alle på deres vej og frembar deres budskab om livet og livets tilbagevenden – det vi senere i vor blindhed kalder tilintetgørelse – overalt i overflod, ja til og med i ilden, om end der i en endnu mere æterisk krop.

Og når jeg så var kommet tilbage om aftenen for at se solen gå ned i havet, klædt i al sin herlighed, så jeg dem vende tilbage i tåge, dug og måske regn og dykke ned i havets skød, hvorfra de var steget op om morgenen.

Mit syn blegnede – jeg vendte tilbage til det punkt, hvor jeg var blevet standset, ved grænselinjen til livets ocean – og da jeg denne gang forsøgte at gennemtrænge det slør, der skjulte det grænseløse, uendelige ocean af liv for mig, så jeg dets vand stige op på samme måde som børnene til det jordiske hav, jeg havde betragtet – og så hvordan de dansede i universets usynlige sols morgenlys – idet de styrede deres

skridt overalt over land og hav og i luften, medbringende deres budskab om livets tilbagevenden til hvert enkelt væsen og hver enkel ting. Og når jeg så med åndens øje, så jeg dem komme tilbage om aftenen, når ”dagens arbejde” var gjort, for at få nyt liv i dette livets moderocéan – en cirkulering, der aldrig hørte op, ligesom blodet, der løber i årerne på et levende væsen.

Men indimellem, når døden kom for tidligt til et af de levende væsener – for at stille appetitten hos en af os – så jeg livsstrømmen ligesom vige af og flyde igennem den anden og ad alle veje blive trukket tilbage til sin kilde, hvorved den efterlod den, der havde taget liv, endnu fattigere end før, livet var blevet taget.

Og mens jeg stod der, hensunken og ikke kunne røre en fod, så jeg, hvordan der også fra mig udgik sådanne livets tåger – fra det liv, som ikke var mit eget, men som jeg kun havde lånt fra et væsen, der var blevet dræbt for min skyld.

Og da livet vendte tilbage til livets ocean, så jeg de væsener, som livet med rette tilhørte, vågne af døden, mens jeg samtidig forvandlede til sten som prinsen i Tusind og En Nats Eventyr.

Og da jeg til sidst vågnede af min dybe hensunkenhed, var jeg

alene – tilbage i min gamle verden – livets ocean var forsvundet, og jeg så ikke længere grænselinjen – men jeg huskede den lektie, som livet havde været så nådig at give mig.

Og jeg rejste mig og gik og vendte tilbage til den ydre verden, besluttet på at betale min skyld og slutte et kærlighedens forbund med alle følende væsener i vandet, i luften og på jorden og ikke at glemme misteltenen som i sagaen om Balder, Frigg’s og Odins søn.

Og da jeg havde tilbagebetalt hver en dråbe af andres liv og vendte tilbage for at bede om indtræden i livets verden – da fandt jeg ikke længere nogen grænselinje – jeg trådte direkte ud i livets ocean.

*Så rejse vi til vort fædreland
der ligger ej dag i dvale
der stander en borg så prud og grand
med gammen i gyldne sale
så frydelig der til evig tid
med venner i lys vi tale*

Syvende og sidste vers af Den signede Dag af N.F.S. Grundtvig (1826)

Salmen blev sunget ved biskop Otto Vikings begravelse i Nakskov den 13. August 1966.

Hvor vejene skilles - Kapitel 4 - Doktrinen om Gud

Af biskop Frank W. Pigott (overs. v. Susanna Bang)

Her fortsætter vi Frank W. Pigotts (præs. biskop 1934-36) artikelserie fra 1925. Lise Ollendorff har suppleret med at indsætte de korrekte græske termer fra Pigotts originaltekst.

”Hvad tænker I om Kristus?”
”Hvem siger I, Jeg er?”
I løbet af de to tusinde år, der er gået siden Herren Kristus anføres at have stillet dette spørgsmål, har det vist sig at være det måske mest interessante af alle teologiske spørgsmål – og det vanskeligste at besvare. Det er et spørgsmål, som alle kirkefolk altid må være forberedt på at kunne besvare. Og alle altergængere burde kende til det svar, Kirken har givet – uanset om de accepterer den kristne kirkes officielle svar eller ej. Det er umuligt at besvare dette spørgsmål så omfattende og passende, som det fortjener, i en artikel i et tidsskrift. Det eneste, vi kan gøre i en sådan sammenhæng, er, kort og så præcist som muligt at anføre de resultater, som Kirkens lærde kom frem til i det 4. og 5. århundrede – definitionernes tidsalder. Og derefter at undersøge doktrinen i lyset af nutidens forudsætninger og moderne psykologi og prøve at finde et tilfredsstillende

svare på det spørgsmål, der forvirrer så mange seriøse sind i øjeblikket. Spørgsmålet er: Hvis det er sandt, hvorfor appellerer doktrinen, som den fremføres af ortodoks kristendom, ikke mere til de moderne tænkendes fornuft, end den gør?

ETHvert forsøg på at forklare den katolske doktrin om Kristusaspektet for moderne læsere, der ikke har en speciel teologisk træning, er dømt til at mislykkes, med mindre den teologiske baggrund for det 4. og 5. århundrede først gøres klar. Den tids lærde i Kirken, der var ansvarlige for at formulere Kirkens kristologi, var for størstedelen grækere eller i det mindste græsk uddannede – og alligevel, og mærkeligt nok, var deres ide om Gud næsten udelukkende jødisk. På det tidspunkt havde Kirken overtaget og tilsluttet sig den jødiske ide om Gud og meget andet, der var karakteristisk for den jødiske lære. Også selvom den var trådt næsten ud af sit jødiske barnekammer. De mere specielt græske eller orientalske ideer, der i forskellige gnostiske sekter og skoler havde kæmpet for at få plads i Kirken, som den så ud de første tre århundreder, var næsten forsvundet i det 4. århundrede. Mennesker af i dag, som er meget mere fortrolige

med de gnostiske og orientalske ideer end med de jødiske og traditionelt kristne opfattelser, må huske dette, hvis de vil gøre sig forhåbninger om at få et klart begreb om de forskellige stridsspørgsmål i de kristologiske kontroverser. Det er nødvendigt for enhver forståelse af disse kontroverser, at de ses på den forudsatte jødiske baggrund.

Den jødiske ide om Gud var, at den almægtige Skaber eksisterede fra al begyndelse på afstand af og helt og aldeles adskilt fra sine skabninger. Mellem Gud Skaberen og selv den højeste af Hans skabninger var der et stort svælg – det var bundløst og kunne ikke passeres. Gud Herren ER. Alt andet er ikke. Det græske udtryk for denne erhed, der er Gud, er Ousia (οὐσία), der mere eller mindre svarer til det engelske ”substance” eller ”essence”¹. Det spørgsmål, der mere end noget andet optog de bedste hjerner hos de kristne lærere i det 4. og 5. århundrede, var, på hvilken side af

1 Substans eller essens, på dansk siger vi væsen.

skillelinjen mellem Skaberen og Hans skabelse Herren Kristus skulle placeres. De viseste af lærerne veg formodentlig tilbage fra, på nogen måde at definere Herrens natur. Deres ærbødighed ville sikkert afholde dem fra at forsøge noget, der i den grad kunne vække grækernes specielle tilbøjelighed til at argumentere. Men omstændighederne i tiden gjorde definitioner næsten bydende nødvendige. De lærde blev konstant presset til at fortælle, hvad de troede på, til at sige nøjagtigt, hvad de tænkte. Og det var uundgåeligt, at der viste sig store meningsforskelle i det, de lærte. Nogle understregede et aspekt af Herrens natur, andre et andet. Indtil der gradvist rejste sig stormende kontroverser og Kirken – for at beskytte sig mod identificering med læresætninger, der forekom størstedelen af biskopperne usande – måtte fortælle, hvad den ikke troede på, og således melde ud, hvad den troede på. Disse positive trostilkendigelser findes i de katolske trosbekendelser, og den afviste lære er de store kætterier i den tidlige kirke. På denne måde voksede definitionerne ud af stridigheder og disputter – et forhold, der var uundgåeligt, så længe det græske sind med dets forkærlighed for intellektuelle problemer og metafysiske spidsfindigheder dominerede Kirken. De lærdes formål var nærmere at udelukke fejl end at proklamere sandhed.

Arianisme

Det første store kætteri var forbundet med en vis præst i Alexandria ved navn Arius, en elev af den berømte Lucian, der var lærer i Antiokia og som led martyrdøden under de diocletiske forfølgelser i år 311. Dette det mest rystende af kætteriernes har fået sit specielle navn efter Arius – ”arianisme”. Hans lære gik i korte træk ud på, at selv om Kristus kunne kaldes ”guddommelig”, var der en tid, hvor han ikke var (ἦν ὄτε οὐχ ἦν). Og når Arius blev presset til at sige, på hvilken side af skillelinjen han placerede vor Herre, anbragte han Ham definitivt på skabningernes side. Arius ville gå med til, at Han var af et lignende væsen (ὁμοιούσιος)² som Gud, men ikke, at Han var af samme væsen (ὁμοούσιος)³. Hvis de læsere, der ikke læser græsk, undersøger de to græske ord omhyggeligt, vil de se, at den eneste forskel mellem dem er, at bogstavet ι (iota) forekommer i midten af det første, men ikke er tilstede i det andet. Det er dette famøse ι (iota), som hele denne fejde handlede om. Alt handlede om et bogstav! Ja, men det ene bogstav gjorde hele forskellen, og praktisk taget alle kristne af i dag og mange andre lærere, som måske ikke ville bryde sig om at kalde sig kristne, er enige om, at ”havde den arianske doktrin vun-

2 Engelsk: lignende substans

3 Engelsk: samme substans

det, ville det efter al sandsynlighed have ødelagt kristendommen helt”⁴.

Striden over Arius blev så stor, at det alarmerede Konstantin den Store, der håbede på at redde imperiet ved hjælp af kirken og derfor for alt i verden ønskede fred i Kirken. Kejseren, der mente, at det kun var et spørgsmål om ord og at det nemt kunne løses, indkaldte til et kirke-møde for alle biskopper i imperiet. Mødet, som kejseren selv præsiderede over, fandt sted i Nikæa i år 325, og Arius’ lære blev næsten enstemmigt fordømt. For at understrege fordømmelsen adopterede og tilpassede man en allerede eksisterende dåbsbenedelse, idet man tilføjede det berømte ord ὁμοούσιος (af et væsen), der lige siden har været nøgleordet, hvad angår ortodoksi på dette punkt. Bekendelsen fra år 325 er forskellig – om end ikke væsensforskellig – fra den, der senere blev vedtaget i Konstantinopel i år 381, og som i dag sædvanligvis benævnes den nik-

4 T. Carlyle citeret af Froude i Carlyle’s Life in London – Pigott’s note

ænske trosbekendelse. Her følger en rimelig oversættelse af den oprindelige trosbekendelse fra Nikæa:

Vi tror på en Gud, den almægtige Fader

Skaberen af alle ting, såvel synlige som usynlige

Og vi tror på en Herre, Jesus Kristus, Guds Søn

Undfanget af Faderen, og enbåren, det vil sige af Faderens væsen

Gud af Gud

Lys af Lys

Sand Gud af Sand Gud

Undfanget, ikke skabt

Af samme væsen som Faderen,

ved hvem alle ting blev skabt såvel i Himlen som på Jorden

Som for os mennesker og for vor frelse steg ned fra Himlen og blev kød,

blev menneske, led og genopstod på den tredje dag

Opsteg til Himlen, hvorfra han skal komme at dømme levende og døde.

Og vi tror på Helligånden⁵

Men de, der siger, at ”der var en-gang, da Han ikke var” og ”før Han blev undfanget, var Han ikke”

5 Denne oversættelse er SB's kombination af en oversættelse af Pigott's tekst og den nikænske trosbekendelse i den danske LKK sammenhæng

og ”Han blev skabt af ting, der ikke var” eller fastholder, at Guds Søn er af et andet væsen, eller er skabt, eller er udsat for dødelig forandring eller ændring – disse bandlyser den katolske og apostolske kirke.⁶

Det engelske ord *only-begotten*⁷ udtrykker ikke betydningen af det græske ord μονογενής lige så godt som ”alone-begotten”, dvs. undfanget af kun en og ikke af et par⁸. Liberal katolsk kirke er den eneste af kirkerne, der oversætter ordet ”alene-født” og derved kommer tættest på originalen og til det tilsvarende udtryk i Quicunque Vult – ”Sønnen er af Faderen alene, ikke formet, ikke skabt, men undfanget”.

Det skal bemærkes, at i den nikænske definition er Herren Jesus Kristus og Guds Søn identificerede, og det er tydeligt, at Guds Søn er beregnet til at referere til det andet aspekt af den hellige Treenighed. Vi vil vende tilbage til dette punkt på et senere tidspunkt. Men først må vi se på de andre kirkeråd og på de kætterier, som de fordømte. Den nikænske dom blev afsagt hurtigt, men efter kirkemødet fortsatte striden med at rase i mere end 50 år, og det var på et hængende hår, at den vigtige beslutning overlevede. Det skyldes først og

6 Citeret fra H.M. Gwatkin – The Arian Controversy side 29 – Pigott's note

7 only-begotten: enbåren

8 only: kun alone: alene

fremmest indflydelsen fra den store ortodokse lærer Athanasius, at den nikænske formulering efterhånden blev etableret som Kirkens officielle lære, og mange af de vendinger, der beskriver vor Herres guddommelige natur, og som kristne teologistuderende er så fortrolige med, skyldes Athanasius' subtile hjerne. Det græske sprogs betydningsnuancer gengives ikke fuldt ud på engelsk eller dansk, og dog kan tankens finesser findes også på disse sprog.⁹ Kristus, f.eks., blev beskrevet som ”hel Gud” (πλήρης θεός), ”Afkom, dog ikke som en der er skabt blandt ting (γέννημα ἀλλ’ οὐχ ὡς ἐν τῶν γεγεννημένων). Sønnen er ”uden fødsel” (ἀγέννητος), ”evigt undfanget” (ἀειληνής) eller ”ikke-undfanget – undfanget” (ἀγεννητογενής).

Apollinarianisme

Derefter kom en reaktion. Pendulet svingede til den modsatte side. Nogle af dem, der i protest mod arianismen kraftigt og oprigtigt kæmpede for Kristi guddommelighed, brugte ord, der bestemt indebar en benægtelse af Hans sande menneskelighed. En af de mest nidkære, og måske den dygtigste, var en vis Appollinarius, biskop af Laodicea, der i sin iver efter at bekæmpe arianismen, blev forledt til at benægte eksistensen af en menneskelig vilje

eller fornuft (νοῦς) i Kristi menneskelige natur og erstattede det med Ordets eller Guds Søns ufejlbarlige fornuft. Den ortodokse påstand var, at Kristus antog menneskelig natur i sin helhed, inklusive νοῦς eller ”fornuftig sjæl”, for kun på den måde kunne Han være et eksempel og en forløser. Appollinarius' og hans tilhængeres lære blev ved kirkemødet i Konstantinopel (år 381) fordømt lige så definitivt som Arius' var blevet afvist i Nikæa. Men Appollinarianismen blev hængende længe efter dens formelle fordømmelse og er løbende dukket op i de følgende århundreder. Den vigtigste tilbagekomst skete via det kætteri, der blev kendt som monophysitisme (en natur) og som blomstrede i det 5. og 6. århundrede. Når de mest ortodokse af de katolske lærere i dag sommetider forledes til, overilet at beskyldte andre lærere for at benægte Herrens guddommelighed, er gensvaret naturligt, og til tider faktisk, at de selv (de ortodokse) identificerer sig med Appollinarius' kætteri ved at benægte, at Kristus var *verus homo*¹⁰. Så vanskeligt var det at betræde ortodoksiens knivsnæb, at bekræfte guddommeligheden uden at benægte menneskeligheden og omvendt, når Gud betragtes som helt adskilt fra og noget helt andet end mennesket.

⁹ bemærkningen om det danske sprog er tilføjet af SB

¹⁰ *verus homo*: det sande menneske

Nestorianisme¹¹

Igen svingede pendulet i retning af Arianismen. Vi har allerede nævnt, at der i Antiokia var en skole eller gruppe af indflydelsesrige teologer. De fulgte deres mester Lucians tradition og var specielt nidkære, når det kom til virkeligheden angående Kristus som menneske. De var naturligvis stærkt, ja ligefrem lidenskabeligt i modsætning til appollinarianernes lære, og ligesom det appollinarianske kætteri opstod af overdreven anti-ariansk nidkærhed var nestorianismen et resultat af og en reaktion på den overdrevne nidkærhed, der opstod i forbindelse med fordømmelsen af appollinarianismen og den generelle tendens i den alexandrinske skole. Den historiske rivalisering mellem de to skoler i Antiokia og Alexandria bar også ved til den meget ophedede diskussion. Den indædte kætterjæger Cyril var på dette tidspunkt tilfældigvis ærkebiskop af Alexandria og opdagede med sin sædvanlige fine sans for kætterier en falsk lære, da Nestorius, biskop af Konstantinopel, nægtede at anvende udtrykket Guds Moder (θεοτόχος) om den hellige Jomfru Maria. Vendingen havde udviklet sig til at blive brugt, uden at det indebar en benægtelse af Herrens perfekte menneskelighed. Brugen af ven-

11 J.F. Bethune Baker's Nestorius and his Teaching er et udmærket arbejde om dette emne – Pigott's note

dingen var helt i overensstemmelse med den almindeligt tilladte tankegang og talemåde, når man overførte vendinger fra et af den hellige Treenheds aspekter til et andet, eller fra en af Kristusaspektets naturer til en anden. Der var generel enighed om, at vendingerne kunne byttes rundt. Denne proces var kendt som *communicatio idiomatum*¹². Men Nestorius, eller rettere hans præst Anastasius, forbød brugen af udtrykket, og fra dette øjeblik opstod en af de mest bidske og vanærende fejder i den kristne kirke.

Nestorius' tilhængere hævdede, at vor Herres menneskelige natur blev benægtet, når man anvendte udtrykket "Moder" eller "Bærer af Gud". Cyril og hans tilhængere svarede, at nestorianerne ved at afvise titlen underviste i to Kristi, to aspekter – et der var guddommeligt, og et der var menneskeligt. Der blev holdt

12 *Communicatio idiomatum* – communication of properties – overførsel af egenskaber (fra et aspekt / en natur til et andet)

et nyt kirkemøde i 431, denne gang i Efesus. Nestorius blev udtrykkeligt fordømt, og brugen af vendingen ”Bærer af Gud” blev gjort obligatorisk for alle lærere i Kirken. Cyril vandt slaget som sædvanlig, men på grund af bitterheden i hans alt for nidkære forsvar af troen havde Kirken grund til at skamme sig over i stedet for at være stolt af denne store ortodoksiens champion.

Nestorianismen er et kætteri, der er svært at få fat på. Det er svært at finde ud af præcist, hvad den gik ud på, fordi det, den lagde vægt på, synes at skifte temmelig tit. Men i store træk gik det ud på følgende: Skulle Kristus betragtes som Søn af Gud fra al begyndelse eller som en, der gradvist blev Gud, nærmest som i den hellenistiske betydning af et guddommeliggjort menneske? Der er ingen tvivl om, at Nestorius var fuldstændig fri af enhver intention om at benægte den evige guddommelighed, og modsat Arius benægtede han den aldrig. Den seneste forskning¹³ synes ligefrem at frikende ham for enhver meddelagtighed overhovedet i den lære, der har fået hans navn. Det, han havde svært ved, var udelukkende udtrykkene. Men hvis hans indvending mod brugen af ordet ”Bærer af Gud” var blevet tilladt, ville det have åbnet en dør til en lære, som Kirken hele tiden havde

13 Obs. Artiklerne blev skrevet i 1925

været optaget af at udelukke – læren om guddommeliggørelse modsat den om Herrens evige sønskab.

Endnu en gang skyldtes vanskelighederne udelukkende den forudsatte jødiske ide om Gud. Både nestorianere og katolikker prøver at bygge på et forkert grundlag.

Eutychnisme

Så fulgte igen den uundgåelige Sreaktion. Eutyches, der var en gammel munk fra Konstantinopel og en ivrig fortaler for Cyril, gik for langt i sin iver efter at understrege aspektenheden i Herren Kristus. Han indrømmede, at normalt var Guddommen og menneskeligheden totalt adskilte, men når det gjaldt specielt Herrens aspekt var menneskeligheden blevet opslugt eller absorberet af Guddommen. Billedet, der er tilagt Eutyches, er, at Hans menneskelighed i forhold til Guddommen blev som en dråbe eddike i havet. Det var måske igen ikke så meget en benægtelse af de to naturer i det ene aspekt som en åbning af en dør til muligheden for en sådan benægtelse. Han var ikke langt fra en dyb sandhed. Og han ville have været endnu nærmere denne sandhed, hvis han (ref. billedet om eddiken og havet) havde insisteret på, at selvom menneskeligheden således var smeltet sammen med Guddommen vedblev den at være sand menneskelighed. At det

at ”bringe menneskeligheden ind i Gud” også indebar, at Guddommen kom i fuld besiddelse af menneskeligheden. Dråben falder i havet, og samtidig øser havet sin helhed ind i dråben – en fysisk umulighed, men et faktum på et meget højt spirituelt plan. Det kan dog ikke hævdes, at Eutyches brugte billedet på denne måde, og uden denne forudsætning syntes hans lære at invitere til benægtelser af Herrens sande menneskelighed.

Den store Leo, biskop af Rom, kastede vægten af al sin lærdom og indflydelse ind mod Eutyches, og på kirkemødet i Chalcedon i 451 blev den sidste af de store definitioner formuleret. Det blev bekræftet, at Kristus er et aspekt med to naturer – en, der er guddommelig fra al begyndelse, og en anden, der er menneskelig og frivilligt påtaget ved fødsel. De chalcedonske definitioner kan ikke udtrykkes bedre end i ordene i *Quicumque Vult*, almindeligt kendt som den athanasiske trosbekendelse: ”Gud af Faderens væsen, undfanget før verdenerne. Og menneske af sin Moders væsen, født i verden. Der, skønt han er Gud og menneske, ikke er to, men en Kristus”.

Det var den sidste definition. Det blev nødvendigt at bekræfte den chalcedonske definition et århundrede senere for at modgå de

monophysitiske (en natur) og monothelitiske (en vilje) tanketendenser. Men det var en bekræftelse, ikke en ny definition.

Resultatet af de fire kirkemøder kan måske opsummeres på en god måde ved følgende:

Kristus blev erklæret at være

Perfekt Gud og Perfekt Menneske

som modsætning til henholdsvis arianisme og appollinarianisme

og

Et Aspekt – to naturer

Som modsætning til nestorianisme og euthychianisme.

Med disse definitioner i baghovedet er spørgsmålet nu: ”Hvad tænker I (liberalkatolikker) om Kristus?” ”Hvem siger I, Han er?”

En moderne gejstlig har sagt, at den chalcedonske formulering markerer den græske filosofis endeligt. Er det en rigtig bedømmelse af resultatet af alle de mentale og spiri-

tuelle øvelser, det krævede at nå til den endelige chalcedonske konklusion?

Det er sandt, hvis de to naturer tænkes som værende sidestillede på en eller anden måde, hvilket absolut ville være et ufilosofisk forslag. Men de chalcedonske lærde tænkte tydeligvis ikke på dem som sidestillede, men som relateret til hinanden som højere til lavere. Og det er måske sandt i den forstand, at forsøget på at tilpasse græsk filosofi til en jødisk ide var umulig. Grækerne var naturligt filosofiske, jøderne var ikke. Det var altså to elementer, der ikke passede sammen, men derudover er anklagen ikke berettiget. Fjern den jødiske ide, der er forudsat, men ikke konstateret, fra den kristne trosbekendelse, og erstat den med en mere filosofisk ide om Gud. Så bliver det åbenlyst, at i og bag definitionerne findes der dybe sandheder, som liberalkatolikker sandsynligvis ikke vil benægte, hvad størstedelen af dem angår. Den store sandhed er større end katolikkerne dengang så eller traditionelle katolikker af i dag vil tillade. De tidlige teologer byggede bedre, end de vidste. Deres kristologi var fuldstændig sand, men den var ikke hele sandheden. Deres kristologi var, så langt som den gik, en storslået opvisning i filosofiske udtryk af en dyb sandhed, men den var kun halvdelen af sandheden. De

kunne ikke gå længere på grund af den jødiske baggrund. Men ved at fjerne den baggrund og erstatte den jødiske Jehova med en mere nådig Guddom kan vi fra det 20. århundrede færdiggøre de græske teologers ufærdige arbejde og udtrykke sandheden i dens helhed og pragt. Den anden halvdel af sandheden er menneskeheds guddommelighed kollektivt og individuelt. Det 4. århundrede etablerede doktrinen om Kristi guddommelighed, det 20. århundrede lover at etablere doktrinen om alle menneskers guddommelighed. Men denne ortodoksiens udskejelser bliver betragtet som farlig og skadelig, om ikke ligefrem kættersk af de gamle katolske kirker, fordi de i den fornemmer en fare mod den halve del af sandheden, der for dem er den hele sandhed, og som de har forkyndt så vedgående og forsvaret så kraftigt ned gennem de kristne århundreder. Det er på grund af bekræftelsen af menneskets guddommelighed og ikke på grund af en benægtelse af Kristi guddommelighed, at liberalkatolikker kan forvente at blive betragtet som utilregnelige af deres traditionelle brødre. Det er der, vejene skilles og det er et punkt, som vil behøve nærmere undersøgelse i en anden artikel.

Levere regler for det nye årtusinde fra Dalai Lama

Sådan sagde Dalai Lama ved årtusindskiftet:

1. *Husk på, at stor kærlighed og store bedrifter kræver store risici*
2. *Når du taber, så glem ikke at lære af det*
3. *Husk følgende: Respekt for dig selv*
Ansvar for dine handlinger
4. *Husk at det kan være en stor lykke, ikke at få dine ønsker opfyldt*
5. *Kend reglerne, så du ved, hvordan du bryder dem ordentligt*
6. *Lad ikke en lille diskussion ødelægge et godt venskab*
7. *Når du opdager, at du har lavet en fejl, så gå straks i gang med at rette den*
8. *Tilbring et stykke tid alene hver dag*
9. *Vær åben for forandringer, men gå ikke på kompromis med dine inderste værdier*
10. *Husk at tavshed sommetider er det bedste svar*
11. *Lev et godt, værdigt liv. Når du bliver ældre og tænker tilbage, kan du nyde det en gang til.*
12. *En kærlig atmosfære i dit hjem er fundamentet for dit liv*
13. *Ved skænderier mellem elskende, så hold dig til den øjeblikkelige situation – bring ikke fortiden ind i billedet*
14. *Del ud af din viden. Det er en måde at opnå udødelighed på*
15. *Vær nænsom over for jorden*
16. *Tag en gang om året et sted hen, hvor du aldrig har været før*
17. *Husk at det bedste forhold er et, hvor kærlighed til hinanden overskygger behovet for hinanden*
18. *Bedøm din succes på, hvad du måtte opgive for at få den*
19. *Grib kærlighed og madlavning an med hensynsløs løssluppenhed*

Træk af LKKs historie i Danmark

Af Simone Andersen

Otto Viking biskop 1946-1966

I 1923 i Wien blev den første dansker, teosoffen Anna Skjødt, døbt af den engelske præst Edwin C. Bolt. Allerede i juli 1924 besøgte Edwin Bolt Danmark og døbte yderligere 3 dan-

skere.

Året efter, i marts 1925, fik Danmark besøg af den hollandske biskop Mazell, der forrettede både dåb og konfirmationer i Aalborg, København og Nakskov.

Ved dette besøg blev Danmarks første præst og senere biskop, Otto Viking, døbt og konfirmeret i Nakskov. Biskop Mazell rejste videre til Sverige og Finland, men han vendte tilbage til Danmark i juni måned. D. 7. juni 1925 blev Otto Viking præsteordineret – kun 3 måneder efter sin dåb og konfirmation. Det blev starten på liberal katolsk kirke i Danmark. Allerede 3 måneder efter sin ordination – den 6. september 1925 holdt Otto Viking den første messe i København. Han var gløddende teosof og havde tætte forbindelser til det teosofiske miljø i København og besøgte derfor jævnligt

hovedstaden. Allerede i 1925 stiftedes Sankt Knuds kirke i København. Denne kirke og Otto Vikings kirke på Lolland var frem til ca. 1946 de eneste egentlige ”kirker” i Danmark. Fra midten af 1930’erne og frem til slutningen af 1940’erne holdt Sankt Knuds kirke til i Teosofisk Samfunds lokaler i Holbergsgade i København.

Otto Viking boede med sin hustru Anna på en landejendom, Besantgården, i Tillitse syd for Nakskov, hvor de drev en frugtplantage: Her havde han en trofast menighed og holdt regelmæssigt tjenester (Anna Viking var menighedens organist). Menigheden her havde et tæt samarbejde med den teosofiske Blavatsky loge i Nakskov. På Besantgården blev der tillige hvert år holdt meget velbesøgte sommerskoler i kirkeregi med deltagelse af folk fra hele landet.

D 19. august 1927 blev den danske teosof Jørgen Winde præsteordineret af biskop Wedgwood i Huizen i Holland. Nu havde Danmark 2 præster. Jørgen Winde var i familie med Anna Viking og var generalvikar for Otto Viking. Han var bosat på Gl. Præstegård i Ronæs på Fyn, hvor han havde en lille lokal menighed og holdt daglige messer

indtil sin død i 1978. Han havde et tæt samarbejde med Jens og Ragnhild Kristensen, der senere overtog Kullerup højskole.

Under 2. verdenskrig var al aktivitet i liberal katolsk kirke indstillet, fordi det var for farligt. Flere med teosofiske og liberalkatolske tilbøjeligheder forlod landet, og Otto Viking måtte i en periode ”gå under jorden”.

Et år efter krigens afslutning, d. 30. juni 1946 blev Otto Viking bispekonsekkreret i Tillitse på Lolland af biskopperne Pigott, Bonjer og Vreede og blev straks udnævnt til skandinavisk regionalbiskop.

Iløbet af 4 måneder efter sin konsekration ordinerede Otto Viking 4 præster. D. 8. juli ordinerede han Armas Raukka i Tillitse på Lolland. og d. 24. juli blev Hugo Valvanne præsteordineret i Gl. Præstegård på Fyn. Begge var finner. På kunstindustrimuseet i København blev Christian Møller ordineret d. 28. juli, og d. 13. oktober ordinerede Otto Viking Ernst Juel Ellestad i Sankt Knuds kirke i København. han boede i Svendborg, hvor han havde sin kirkeaktivitet indtil sin død i begyndelsen af 1950'erne. Han havde et tæt samarbejde med den teosofiske Svendborg loge.

Aret efter, d. 12. juli 1947 forrettede Otto Viking en dobbeltor-

dination af svenskeren Elias Wikström og finnen Nillo Taurivuo på Besantgården, og senere på året ordineredes Rudolf Simonsen i Sankt Knuds kirke i København d. 14. september 1947. Nu havde København 2 præster. Rudolf Simonsen var en enestående sproglig begavelse og har med stor poetisk sans både digtet salmer og oversat flere salmer og liturgiske tekster fra engelsk til dansk.

I1948 forrettede Otto Viking endnu en gang en dobbelt ordination på Besantgården. Aksel Rudolf Jensen og Knud Marboe blev ordineret d. 21. juli. I løbet af 2 år ordinerede Otto Viking 9 præster!

*Børge Søgaard
biskop 1975-1982*

Otto Viking så helst, at kirken havde mange præster og flere små menigheder, hvor præsterne delte arbejdet mellem sig, så de alle skiftedes til at holde messer rundt i landet. Efter krigen holdt Sankt Knuds kirke i København til i Unitarernes kirke, og efter sigende har Otto Viking konsekkreret krypten i unitarernes kirke.

Karl Sigfrid Johannes Fjellander blev konsekkreret d. 27. oktober

1957 i Huizen i Holland af biskopperne Vreede, Goetmakers og Coats. Han blev udnævnt til hjælpebiskop i Sverige og blev i januar 1974 udnævnt til skandinavisk regionalbiskop, efter at Otto Viking var afgået ved døden 8. september 1966. I en periode på 8 år var Skandinavien altså uden egen regionalbiskop. Sigfrid Fjellander døde 22. november 1974, så han var kun skandinavisk regionalbiskop i 10 måneder. Han delte ikke Otto Vikings holdning til kirken, han ønskede store og centrale menigheder. En holdning, der blev delt af Niels Peter Selander, der blev ordineret påskedag d. 30. marts 1969 af biskop Fjellander og umiddelbart efter sin ordination udnævnt til ansvarshavende præst i København. På hans initiativ skiftede menigheden navn til Sankt Albans forsamling i 1972. I 1960'erne var der 5 præster i København.

*Tom Degenaars
biskop 1982-1996*

D 17. maj 1970 blev Hasse Smerlov ordineret i København af Sigfrid Fjellander. Han startede en menighed i sit hjem i Charlottenlund nord for København. 16. november 1975

blev Preben Larsen ordineret i København af Børge Søgård. Udover

tjenestearbejde i menigheden i København betjente Preben i mange år menigheden på Fyn på Kullerup højskole. Et par gange i efteråret 2006 havde Helligåndskirken den glæde at opleve Preben Larsen deltage i vore tjenester.

D 4. oktober 1959 blev Børge Søgård præsteviet i Århus. Han holdt tjenester i sit hjem, og startede en første egentlige menighed i Jylland. Her blev

Kai Jørgensen biskop 1996-2007

han konsekreret til biskop d. 3. juli 1972 af biskopperne Van Brakel, Fjellander og Coats og blev udnævnt til hjælpebiskop i Danmark. Han blev udnævnt til Skandinavisk regionalbiskop d. 26. maj 1975, så i et halvt år efter Sigfrid Fjellanders død var Skandinavien igen uden egen regionalbiskop.

D 24. juli 1963 blev Kai Jørgensen præsteordineret i Århus af Otto Viking. Han var bosiddende i Ålborg og begyndte umiddelbart efter sin ordination at holde tjenester og etablerede en fast menighed her, Sankt Maria kirke. Han holdt tjenester både i sit hjem på Lunavej og i Teosofisk Samfunds lokaler i Nørre Sundby.

Poul Pedersen blev præsteordineret 30. maj 1982 af biskop Børge Søgård, han startede Sankt Gabriels kirke i Horsens med Finn Schmidt som altertjener. Denne kirke flyttede, med Poul som ansvarshavende præst, til Århus i 1986, hvor kirken er aktiv den dag i dag.

Børge Søgård var skandinavisk regionalbiskop frem til 8. august 1982, hvor Tom Degenaars blev konsekret i Hjørring og overtog embedet som regionalbiskop for Danmark, Norge og Island.

Denne konsekration var en fest! Hele 6 europæiske biskopper deltog i ceremonien: Børge Søgård, Lennart Söderström, Aumo Artamaa, Van Brakel, Rudolf Hammer og Louis Van Hoogenhuize. Børge Søgård trak sig tilbage som biskop emeritus. Nogle år tidligere – i 1977 – var Lennart Söderström blevet konsekret, og 1978 blev han udnævnt til regionalbiskop i Sverige. Derfor omfattede biskop Toms regionat kun Danmark, Norge og Island, – Sverige var blevet et selvstændigt regionat.

Kai Jørgensen blev konsekret 13. april 1996 i Amsterdam og udnævnt til ny dansk regionalbiskop, efter at biskop Tom Degenaars havde trukket sig tilbage som biskop emeritus. Kaj fungerede som biskop til 27. oktober 2007 og hans sidste officielle handling var konfirmation

af 4 personer i København 3. juni 2007. Herefter var Danmark uden egen regionalbiskop frem til Uffe Børjesens konsekration 24. juli 2010. Først ved Uffe Børjesens konsekration blev regionatet reduceret til kun at omfatte Danmark.

Allerede i 1970'erne snakkede man om muligheden for at ordinere kvinder til præsteskabet. Der var mange argumenter for og imod – mest imod. Kvinderne var utålmodige og utilfredse med, at de ikke kunne tjene ved alteret. Det resulterede i, at den internationale bispesynode i 1976 tillod kvinderne at blive altertjenere og tillige skabte diakonisseordinationen, der vier kvinder til tjeneste under Moder Maria. I Danmark er 6 kvinder diakonisseordineret. Det var først efter kirkens deling i 2003, at det blev muligt for kvinder at blive ordineret til præsteskabet. I skrivende stund har Danmark 2 kvindelige præster. Den 3. ordineres i nær fremtid.

*Uffe Børjesen biskop
2010 -*

Den indre side af de kristne højtider — Kristi himmelfart

Af CW Leadbeater — oversat af Bent Christensen

Fire af højtiderne indenfor den kristne kirke har altid været betragtet som de største – jul, påske, Kristi himmelfartsdag og pinsedag. Tre af

disse er blevet accepteret som nationale helligdage i den ydre verden; men det er ikke i samme omfang sket i forbindelse med Kristi himmelfartsdag, sandsynligvis fordi den ligger så tæt på pinsedag – kun ti dage før – og da pinsedag er en søndag, er det mere nærliggende at festligholde denne dag. Kristi himmelfartsdag er imidlertid én af de højtider, som vore romersk katolske brødre kaldte 'forpligtelsens hellige dage', som man forudsatte alle sande medlemmer af kirken samlede sig omkring i festligholdelsen af den hellige eukaristi og om muligt gennem altergang. Den oprindelige begrundelse herfor er, at hver af disse højtider rummer sin egen form for energi, der strømmer ud over dem hver især; og kirken ønsker, at dens tilhængere bør nyde fordel af disse forskellige strømme af nåde, for at deres personligheder kan drage fordel heraf og eventuelt udvikle sig.

Set ud fra Kristi liv er højtiden én af de største. Der findes en gammel klosterhymne, som på smukkeste måde understreger dette og forklarer, at selvom vi er fulde af glæde i julen, hvor englenerne kommer ned og synger ved fødslen af barnekongen, kan det dog ikke undgås, at man gør sig visse tanker om det trættende liv, der rummer stor lidelse, misforståelse og forfølgelse, som ligger foran dette hellige barn. Selv ved den største højtid – sejren over døden i påsken – er Herrens liv på jorden endnu ikke afsluttet. Der er stadig et arbejde tilbage med undervisning af hans tilhængere. Men når vi kommer frem til Kristi himmelfartsdag, er alle jordiske arbejder omme. Tiden markerer den afsluttende triumf, når Kristus for altid indtager sin plads ved Guds højre side. Ud fra et kirkeligt synspunkt og i henhold til vores liturgi bør det være, og er det derfor, én af de største højtider.

Set ud fra et indre synspunkt er det også en dag med dyb betydning og en dag af stor vigtighed, for Kristi himmelfartsdag og pinsedag danner tilsammen den femte indvielse – adepts-kabet. Her hæver mennesket sig fra jord til himmel og træder for første gang endegyldigt ud af den

almindelige menneskehed. På arhat-niveauet, der er den fjerde indvielse, er mennesket allerede befriet fra nogle af det almindelige menneskes restriktioner, fordi det har udlevet så store dele af sin karma, at det ikke mere er bundet til at genfødes på det fysiske plan, selvom det alligevel ofte finder sted i ønsket om at hjælpe andre. Denne beskyttelse mod de lavere fornødenheder symboliseres i fortællingen om karakteren af Kristi genopstandne legeme, der vandrer gennem lukkede døre, og som viser sig eller forsvinder efter Kristi ønske. I den femte indvielse når man frem til det mål, der sættes foran menneskeheden i denne række af verdener. Gennem den femte indvielse opnår man også forening med et bestemt aspekt af Den Tredje Person af den mægtige Sol-logos; og én af virkningerne heraf viser sig gennem nedstrømningen af Helligånden pinsedag, hvilket vi senere skal komme ind på.

På dagen fejrer vi ikke kun opnåelsen af denne tilstand for ét menneske. Vi kan naturligvis skue tilbage til den tid, hvor den store verdenslærer selv tog dette skridt, men det ligger tilbage i tidernes nat i de forhistoriske perioders tåger. I stedet for fejrer vi den store erkendelse, at det også er muligt for os at

hæve os op over den menneskelige tilstand – en opstigning fra jorden til højere riger, og således beder vi med ordene fra en gammel kirkekollekt, at som vor Herre Kristus således er opsteget til himmels, må vi da i vore hjerter og sind også opstige dertil, og her dvæle sammen med Ham. Naturligvis vil de, der tager alt dette bogstaveligt, mene, at det betyder, at de evigt vil hvile i strålende skyer i nærværelse af Kristi fysiske legeme. Vi bør hæve vore tanker noget højere end blot til dette og forstå, at det 'at være i ro for altid hos Kristus' betyder at være i sand forening med Ham i bevidsthed således, at vi, uanset hvilket arbejde vi senere ønsker at vælge til gavn for denne eller en anden menneskehed, eller hvor vi end måtte ønske at bevæge os hen i solsystemet, aldrig vil miste bevidstheden om Hans tætte forening med os.

Derfor er det sandt, at vi skal opstige sammen med Ham og være hos Ham; og at det vil gælde for os alle. Må den tid komme snart, hvor vi i Hans navn og for Hans skyld og gennem vores forening med Ham må blive i stand til at udsprede det vidunderlige evangelium, som han lærte om til andre mennesker, og om den åndelige kraft, som Han udsender gennem dette evangelium.

Nyheder og program

Februar – maj

Biskop CW Leadbeaters Oratorium

Egegårdsparken 5, 4000 Roskilde

Alle er velkommen, men da kirkerummet har et begrænset antal pladser, bedes deltagelse i tjenesterne meldt senest dagen i forvejen på tlf/sms 2874 1721 eller mail kenneth@lkk-dk.dk.

Tjenesteliste

Sønd. d. 1. februar, kl. 10.30
Sangmesse, søndag septuagesima.
Farve: rød. Motto: visdommens gave.

Årsmøde efter tjenesten (Se Maria Magdalene Kirke)

Sønd. d. 1. marts, kl. 10.30
Sangmesse med sakramental procession, CW Leadbeater. Farve: hvid.

Lörd. d. 28. marts, kl. 19.00
Mariaandagt, helbredelsestjeneste, sakramental velsignelse.

Sønd. d. 26. april, kl. 10.30
Sangmesse, 3. søndag efter påske.
Farve: hvid.

Sønd. d. 24. maj, kl. 10.30
Sangmesse, pinsedag. Farve: hvid.

Maria Magdalene Kirke, Nordsjælland

Hansensvej 10, 1.tv., 3400 Hillerød

Konto: 0890 2121561

Sankt Rafaels Center, Midtjylland

Roevej 6, 8643 Ans By

Der holdes ingen tjenester resten af året

Tjenesterne februar - maj er aflyst på grund af sygdom.

Årsmøde for Maria Magdalene Kirke holdes i Roskilde efter tjenesten den 1. februar!

Helligåndskirken, København

c/o Simone Andersen, Brumleby 103, 2100 København Ø

Konto: 8411 4091013

Alle tjenesterne afholdes hos Simone Andersen. Ring i forvejen tlf. 8161 9320.

Sønd. d. 8. marts, kl. 11.00
Mariaandagt, helbredelsestjeneste og messe, 3 søndag i fasten. Farve: violet. Motto: forståelse

Sønd. d. 12. april, kl. 11.00
Mariaandagt, helbredelsestjeneste og messe, 1. søndag efter påske. Farve: hvid.

Sønd. d. 10. maj, kl. 11.00
Mariaandagt, helbredelsestjeneste og messe, 5. søndag efter påske. Farve: hvid.

Tjenesteliste

Sønd. d. 8. februar, kl. 11.00
Mariaandagt, helbredelsestjeneste og messe, celebrering af kyndelmisse. Farve: hvid. Lys til det kommende år velsignes. **Medbring gerne egne lys til velsignelse.**

Sankt Gabriels Kirke, Århus

Lysets Hus, Posthussmøgen 11C, 8000 Aarhus C

Konto: 1551 2377195

Der serveres kaffe/te og kage, medbring evt. madpakke. Herefter samtale over forskellige kirkelige emner.

Sønd. d. 29. marts, kl. 11.15
Sangmesse med uddeling af palme-grene og helbredelsestjeneste, palmesøndag. Farve: violet.

Generalforsamling efter tjenesten!

Påsken, 2. - 5. april, se side 3

Sønd. d. 26. april, kl. 11.15
Sangmesse og helbredelsestjeneste, 2. søndag efter påske. Farve: hvid

Sønd. d. 17. maj, kl. 11.00
Sangmesse og helbredelsestjeneste, søndag i festugen for Kristi himmelfart. Farve: hvid

Tjenesteliste

Lörd. d. 14. februar, kl. 11.15
Højmesse, præsteordination af Lise Ollendorff. Farve: rød.

Sønd. d. 15. februar, kl. 11.15
Højmesse (*prima missa*), søndag quinquagesima. Farve: rød. Motto: Helligånden som kærlighedens ild

CW Leadbeaters hovedværk

Videnskaben om sakramenterne

er udkommet på dansk

køb den i din lokale menighed

CW Leadbeaters bog Videnskaben om Sakramenterne er udkommet på dansk i bogform. Den er blevet til i et samarbejde mellem udgiveren Else Marie Post og liberal katolsk kirke og udkommet på forlaget Books on Demand.

Bogen er en videnskabelig undersøgelse af den effekt gudstjenesterne har på de indre planer. Den indeholder en beskrivelse af den revision af den gamle tjenesteform, Leadbeater og Wedgwood gennemførte i kraft af grundig teologisk forståelse og med hjælp af clairvoyancens nådegave. Bogen indeholder gengivelser af den gradvise opbygning af den åndelige bygning, som rejser sig under

messen. Samtidig er bogen også et dybt kig ned i den særlige esoteriske kristendom, som er liberal katolsk kirkes særlige kendetegn. Det bevidste samarbejde med englenerne bliver beskrevet indgående, og kirkens brug af de syv stråler med tilhørende juveler forklares omhyggeligt.

Videnskaben om sakramenterne kan læses som en indføring ind i en fantastisk verden af ceremoniel, kristen, hvid magi og er et lækkert og nyttigt opslagsværk for den som er interesseret i den liberalkatolske niche i religionernes verden.

Ved køb i LKK koster den 400 kr.